

Зрештою, перед голосівками зазначають ся мнягчення  
м'яких голосівок, себто, знаками: я, є, ї, ю. То так

кажемо: *тяжко*, — пишемо: *тяжко*

|                  |                      |
|------------------|----------------------|
| „ <i>синѣ</i>    | „ <i>синѣ</i>        |
| „ <i>на нозѣ</i> | „ <i>на нозѣ</i>     |
| „ <i>болѣу</i>   | „ <i>болѣу . . .</i> |

**Заввага.** У деяких говорах (на Буковині, на Полтавщині) чується середнє „л“, щось наче: Середнє „л“ (λ)

*лавка, слава, лебідь, ломити, луснути . . .*

Таке ж середнє „л“ (λ) подибується в західній Україні (Станиславівщина) та в Київщині в деяких таких випадках, як:

*тілки, білше, начальник*

і деякі письменники пишуть на тому місці тверде „л“.<sup>1)</sup>

У письменницькій мові прийнято в таких випадках усюди зазначувати мнякість *л* і писати:

*тільки, більше, сильне, мазальниця і т. д.*

**39.** Як у мові йдуть після себе дві м'які шелестівки, то на письмі зазначаємо мнякість тільки останньої, н. пр.: Мнягчення двох шелестівок

кажемо: *кісьть*, пишемо: *кість*

|                     |                                   |
|---------------------|-----------------------------------|
| „ <i>різьня</i>     | „ <i>різня</i>                    |
| „ <i>на місцяці</i> | „ <i>місці<sup>2)</sup></i> . . . |

Тільки мняке „л“ усюди лишається м'яким, коли воно тільки на кінці складу. мняке „л“

Вимовляємо й пишемо: *читальня*, не — читалня

„ *пальці* „ *палці . . .*, хоч *провалля, весілля*, бо тут подвоєна шелестівка (гл. § 61).

<sup>1)</sup> пор. Тим то мова його *найбільше* скидається на мову Якова Марковича. Зараз пошлю до волосного, нехай висилає *мазальницю та вишивальників* (Нечуй-Левицький, том VIII, 7. стор). Вона *позалувала тілки* через те, що всі їй *понадбридали*. Мати *плазувала перед панством*, хоч і не так *сильне*, як *тепер* (Кримський — Лаговський, 23).

<sup>2)</sup> Деякі письменники, боячись, щоб кому не подумалося вимовляти з-московська, що тільки остання шелестівка мняка, дуже вперто зазначували за всіди мнякість обох шелестівок.

Ось Нечуй-Левицький писав усе:

*оповідання*, а далі: *слідком, гості, латиньською мовою* (Повісти, VIII) . . .